

2, hvorefter en undersøgelse skal resultere i en begrundet stillingtagen til, om der er grundlag for at iværksætte foranstaltninger og i bekræftende fald, af hvilken art disse bør være.

Efter forslaget ændres udtrykket *når det må anses for godtgjort til når der er begrundet formodning for*.

Forslaget skal lige som bl.a. forslag nr. 8 medvirke til at tydeliggøre, at det er ikke er en betingelse for at iværksætte en anbringelse af et barn eller ung uden for hjemmet, at kommunen først har afprøvet alternative foranstaltninger. Formålet er at mindske risikoen for, at der i situationer med massiv omsorgssvigt sættes for sent ind med en anbringelse som følge af for stor tilbageholdenhed med at indstille til en anbringelse uden samtykke, før alle andre foranstaltninger har været forsøgt og der dermed over for børn og unge-udvalget er skabt sikker dokumentation for, at en anbringelse uden for hjemmet er den eneste løsning.

Forslaget har især betydning i sager med massiv omsorgssvigt over for helt små børn, hvor betingelsen om, at det skal være godtgjort, at problemerne ikke kan løses under barnets forbliven i hjemmet i nogle kommuner opfattes som et krav om at føre bevis for, at foranstaltninger i hjemmet er utilstrækkelige eller et krav om konstant nye undersøgelser og dokumentation. Her må det vurderes, om det er nødvendigt at indhente nye ekspertundersøgelser/udtalelser, hvis det foreliggende materiale vurderes at være tilstrækkeligt.

Med forslaget ændres der ikke ved, at kommunen ud fra det almindelige proportionalitetsprincip altid skal overveje, om en mindre indgribende foranstaltning end en anbringelse er tilstrækkelig til at løse problemerne, jf. forslag nr. 8.

En begrundet formodning om, at problemerne ikke kan løses under barnets fortsatte ophold i hjemmet, vil fx kunne foreligge, hvis barnet har ældre søskende, som det har været nødvendigt at tvangsanbringe på grund af utilstrækkelig omsorg fra forældremyndighedsindehaveren, og hvor det ud fra foreliggende oplysninger om dennes aktuelle situation må forudses, at foranstaltninger i hjemmet ikke vil være tilstrækkelige til, at barnet får den fornødne omsorg og pleje.

Til nr. 15

Til § 42 a

Bestemmelsen er ny og giver mulighed for, at børn og unge-udvalget kan træffe beslutning om, at barnet eller den unge i op til 3 måneder fra tilbagekaldelsen af samtykket til anbringelsen uden for hjemmet ikke skal kunne hjemtages, uanset om betingelserne for en anbringelse uden samtykke ikke er opfyldt, hvis det

må antages, at en øjeblikkelig hjemtagelse kan skade barnet eller den unge.

I forbindelse med udarbejdelse af planen før anbringelsen og ved revision af planen skal forældrene og den unge orienteres om, at der efter loven er mulighed for at fastsætte en hjemtagelsesperiode på indtil 3 måneder.

Formålet med forslaget er at beskytte barnet i de få - tilfælde

- hvor samtykket til anbringelsen bliver tilbagekaldt,
- hvor en øjeblikkelig hjemtagelse kan skade barnet eller den unge,
- hvor forældre, den unge og kommunen ikke kan samarbejde om en hjemtagelsesperiode, og
- hvor betingelserne for anbringelse uden samtykke ikke er opfyldt, jf. § 42.

Ved frivillige anbringelser har kommunen ofte et udmærket samarbejde med forældrene og barnet eller den unge, og i de tilfælde vil der sædvanligvis kunne opnås enighed om eller forståelse for, at der er behov for en forberedelsesperiode, inden barnet eller den unge kommer hjem til forældrene.

§ 42 a vil hovedsagelig komme på tale i de meget begrænsede antal tilfælde, hvor samtykket til anbringelsen uden for hjemmet pludselig tilbagekaldes, fx som følge af en opstået konflikt mellem kommunen og forældremyndighedens indehaver, og hvor der ikke er grundlag for en tvangsmæssig anbringelse efter lovens § 42. En hjemtagelsesperiode ved sådanne uplanlagte hjemgivelser vil forbedre mulighederne for at forberede hjemgivelsen under hensyn til barnets eller den unges behov. Der kan fx være brug for, at det nærmere tilrettelægges, hvorledes der kan ydes støtte til barnet eller den unge fra daginstitution, skole og de hjemlige omgivelser. Perioden kan også anvendes på den nødvendige forberedelse af barnet på en flytning.

Det er en betingelse for anvendelse af § 42 a, at det er den øjeblikkelige hjemtagelse, der vil kunne skade barnet eller den unge, og bestemmelsen kan derfor ikke anvendes i tilfælde, hvor hensynet til barnet eller den unge tilsiger, at hjemtagelse i det hele taget bør undgås. I sådanne situationer skal sagen vurderes efter lovens § 42 eller evt. den foreslåede § 42 b.

Ved kommunens vurdering af behovet for en hjemtagelsesperiode i den konkrete sag skal det nøje overvejes, om indgrebet er proportionalt med det mål, der søges nået, og kommunen skal herunder vurdere, hvor lang tid det vil være nødvendigt at udsætte hjemtagelsen. Hvis der undtagelsesvis måtte opstå behov for at forlænge en fastsat hjemtagelsesperiode, kan perioden forlænges ved en fornyet afgørelse, men perioden kan